

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Magdalena Sajur-Kordula</i>
Protokolant:	Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa *(...) S.A. w W. (dawniej: (...) S.A.)*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej*

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z dnia 31 października 2012 r. Nr (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz *(...) S.A. w W. (dawniej: (...) S.A.)* kwotę 477 (czteryście siedemdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Magdalena Sajur-Kordula

Sygn. akt *XVII* AmT 46/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października kwietnia 2012 r., numer (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: Prezes UKE), na podstawie art. 210 ust. 1 i art. 209 ust. 1 pkt 13a w związku z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”, oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm., zwanej dalej „Kpa”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) S.A. z siedzibą w W., zwaną dalej (...), (...); Spółką lub (...), za niewypełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 57 ust. 6 Pt, nałożył na Novum karę pieniężną w wysokości 1 500.000,00 zł (słownie: jeden milion pięćset tysięcy złotych) płatną do budżetu państwa, za niewypełnienie obowiązku określonego art. 57 ust. 6 Pt, poprzez:

1. występowanie w stosunku do abonentów z zawyżonymi roszczeniami z tytułu jednostronnego rozwiązania przez abonenta umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przed

upływem terminu, na jaki umowa została zawarta;

2. występowanie w stosunku do abonentów z bezpodstawnymi roszczeniami z tytułu jednostronnego rozwiązania przez abonenta umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, w zakresie w jakim ulga nie została przyznana.

Od powyższej decyzji (...) Spółka Akcyjna z/s w W. (obecnie: (...) Spółka Akcyjna z/s w W. - dalej powód), złożyła odwołanie zaskarżając tę decyzję w całości, podnosząc przy tym następujące zarzuty:

1. zarzut naruszenia art. 201 ust. 1 i 3 pkt 3 Pt w związku z art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U.UE.L.02.108.21, Dz.U.UE-sp.13-29-337, zwanej dalej „Dyrektywą o zezwoleniach”) przez przyjęcie, że wykładni przepisów prawa krajowego (art. 201 ust. 1 i 2 pkt 3 PT) należy dokonywać w związku z art. 10 ust. 2 i 3 Dyrektywy o zezwoleniach po ich zmianie na mocy dyrektywy 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (...) w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz wzajemnych połączeń oraz (...) w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U.UE.L.09.337.37 zwanej dalej „Dyrektywą zmieniającą”) podczas gdy w szczególności:

a. przepisy art.201 ust. 1 i 3 pkt 3 Pt transponują przepisy art. 10 ust. 2 i 3 Dyrektywy o zezwoleniach przed ich zmianą, a zmiany wynikające z Dyrektywy zmieniającej nie zostały na dzień wydania Decyzji transponowane do polskiego porządku prawnego;

b. niedopuszczalne jest powoływanie się przez państwo na bezpośredni skutek Dyrektywy o zezwoleniach w brzmieniu nadanym przez Dyrektywę zmieniającą (niedopuszczalny tzw. bezpośredni skutek dyrektywy w odwróconym układzie horyzontalnym);

c. zgodnie z zasadą in dubio pro reo wątpliwości związane z treścią przepisów w sprawie o charakterze karnym należy tłumaczyć na korzyść obwinionego (tu Novum);

2. zarzut naruszenia art. 201 ust. 1 oraz ust 1 pkt 3 Pt przez wykorzystanie ustaleń poczynionych w wyniku przeprowadzonej w dniach od 19 marca 2012 r. do dnia 30 kwietnia 2012 r. kontroli (zwanej dalej „Kontrolą”) działalności Novum w powyższym postępowaniu bez wydania zaleceń pokontrolnych;

3. zarzut naruszenia art. 10 ust. 2 i 3 Dyrektywy o zezwoleniach w brzmieniu sprzed ich zmiany na mocy Dyrektywy zmieniającej oraz przepisów art. 201 ust. 1 i ust. 3 pkt 3 Pt polegający na niewezwaniu Novum do „usunięcia naruszeń” i tym samym przez pozbawianie Novum dobrowolnej możliwości ich usunięcia bez konieczności nałożenia kary pieniężnej;

4. zarzut naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 13a Pt przez jego zastosowanie podczas gdy Prezes UKE nie udowodnił okoliczności przemawiających za nałożeniem kary pieniężnej (zarzut alternatywny - naruszenie art. 7 i 77 § 1 k.p.a.);

5. zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 i 3 w związku z art. 8 ust. 11 a Konstytucji RP poprzez nieuwzględnienie konstytucyjnych zasad równości i zakazu dyskryminacji przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej;

6. zarzut naruszenia art. 210 ust. 2 Pt oraz art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 Konstytucji RP przez nałożenie na Novum kary rażąco wysokiej zważywszy na zakres naruszenia, ustalenia przez Prezesa UKE usunięcia skutków 99.9973840684328% naruszenia, dotychczasowa działalność Novum oraz biorąc pod uwagę kary nałożone na innych Przedsiębiorców telekomunikacyjnych;

7. zarzut naruszenia art. 6 oraz 7 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez wykorzystanie ustaleń z Kontroli w postępowaniu w sprawie ukazania bez uprzedniego przeprowadzenia

postępowania naprawczego (wydania zaleceń pokontrolnych), co jest niezgodne z przepisami prawa, i co w konsekwencji narusza zasadę rzetelności procesu oraz zasadę domniema niewinności;

8. zarzut naruszenia art. 6 oraz 7 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez niezgodnie z zasadami uczciwego procesu rozszerzenie zakresu postępowania, w wyniku czego Novum została pozbawiona ochrony swych praw (nie mogła skutecznie podejmować obrony).

W oparciu o tak sformułowane zarzuty (...) Spółka Akcyjna z/s W. wniosła o uchylenie decyzji w całości, w tym o zasądzenie kosztów postępowania sądowego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 28-54 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 sierpnia 2013 r. (data stempla pocztowego), pozwany Prezes UKE podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania w całości. Ponadto, wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, według norm przepisanych z uwzględnieniem nakładu pracy radcy prawnego, stopnia zawichości sprawy i jej obszerności. (k. 78-106 akt sądowych).

W toku postępowania strony podtrzymały powyższe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – (...) S.A. w W. (dawniej: (...) S.A. w W.) jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnymi w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (dalej Pt) (Dz. U. Nr 171 poz. 1800 ze zm.) /okoliczność bezsporna, KRS k.169-133v/.

Zawiadomieniem z 12 stycznia 2012r. Prezes UKE na podstawie art. 61 § 1 i § 4 k.p.a. wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na (...) S.A. z/s w W. kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku określonego w art. 57 ust. 6 Pt, poprzez zawyżanie wysokości roszczeń z tytułu jednostronnego rozwiązania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta /dowód: zawiadomienie k.1-2 akt administracyjnych/.

Tym samym zawiadomieniem Prezes UKE poinformował, że do wszczętego postępowania, dołącza materiał dowodowy stanowiący kopie dokumentów pochodzących ze spraw mediacyjnych wszczętych na wniosek: D. Ż., A. K., J. T../dowód: zawiadomienie k.1-2 akt administracyjnych/.

Wezwaniem z 29 lutego 2012r. Prezes UKE na podstawie art. 50 § 1 k.p.a. zobowiązał (...) S.A z/s w W. do dostarczenia uwierzytelnionych kopii dokumentów tj: regulaminów świadczenia usług (...), formularzy umów o świadczenie usług (...), cenników usług (...) dla klientów indywidualnych, procedur dla pracowników lub przedstawicieli Novum, określających tryb i sposób składania ofert w celu zmiany operatora na Novum z zachowaniem przedzielonego numeru - w wersji obowiązującej od 1 stycznia 2010r. do dnia otrzymania przez spółkę wezwania.

Tym samym wezwaniem Prezes UKE poinformował spółkę o dołączeniu w poczet materiału dowodowego: zaleceń pokontrolnych dla Novum z dnia 2 września 2012 r. o sygn. akt: (...)15), stanowiska Novum do zaleceń pokontrolnych z 8 października 2010 r. , wniosku (...) S.A. z 10 stycznia 2012 r. o przeprowadzenie kontroli w związku z naruszeniem przepisów ustawy Pt. /dowód: wezwanie k.16 akt administracyjnych/.

W dniu 12 marca 2012r. powód odmówił złożenia żądanych dokumentów, powołując się na brak podstawy prawnej / dowód: pismo k.19-24 akt administracyjnych/.

W dniach 19 marca- 30 kwietnia 2012r. Prezes UKE przeprowadził w powodowej spółce kontrolę celem sprawdzenia przestrzegania przez Novum obowiązków określonych w art. 56, 57, 59, 60a, 61 Pt /okoliczność bezsporna/.

Prezes UKE w piśmie z 14 września 2012r. poinformował (...) S.A. z/s w W. w oparciu o art. 10 k.p.a. o prawie do zajęcia stanowiska co do zebranych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, z prawa tego skorzystała i przedstawiła stanowiska i wnioski w pismach z 19 września 2012r. (data stempla pocztowego), 24 września 2012r. i 29 października 2012r. /k. 161, k. 180, k. 220, k.238 akt admin./.

W dniu 31 października 2012r. prezes UKE wydał zaskarżoną decyzję, w której uzasadnieniu powołał się na wyniki postępowania kontrolnego przeprowadzonego w dniach 19 marca- 30 kwietnia 2012r. /decyzja k.5-27/.

W dniu 13 grudnia 2012r. Prezes UKE wydał zalecenia pokontrolne, dotyczące kontroli przeprowadzonej w dniach 19 marca-30 kwietnia 2012r. /dowód: zalecenia pokontrolne k.155-159/.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sądowych sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny. Nie były one kwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda okazało się zasadne.

Na wstępie na podkreślenie zasługuje okoliczność, że postępowanie przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów ma charakter hybrydowy. Z jednej strony jest to postępowanie pierwszoinstancyjne, merytoryczne, oparte na zasadzie kontradiktoryjności stron. Z drugiej zaś strony, z uwagi na to, że wszczynano je od decyzji administracyjnej -w tym wypadku Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej- nie można odmówić SOKiK pewnych cech charakterystycznych dla sądu drugo instancyjnego. Z tych względów, Sąd winien uwzględnić zarzuty dotyczące naruszenia procedury administracyjnej, o charakterze szczególnie rażącym, ewentualnie takie- gdy wady postępowania administracyjnego nie mogą zostać konwalidowane w postępowaniu sądowym. Pogląd dopuszczający weryfikację prawidłowości procedowania przez Prezesa Urzędu na etapie postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji, dopuścił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 października 2013r. w sprawie o sygnaturze III SK 67/12. Sprawa powyższa dotyczyła procedowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ale pogląd ten co do zasady, można przenieść na grunt postępowania przed Prezesem UKE, zwłaszcza, że założenie sformułowane przez Sąd Najwyższy jest następujące: „Przedmiotem merytorycznej oceny Sądu powszechnego powinny być bowiem dowody zgromadzone i ustalenia poczynione w prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu antymonopolowym”.

Sąd podziela stanowisko zaprezentowane w w/w orzeczeniu, dlatego uważa, że w pierwszej kolejności należało zbadać zarzuty powoda dotyczące prawidłowości ustaleń poczynionych w postępowaniu przed Prezesem UKE.

Powód zarzucił, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do naruszenia art. 6 oraz 7 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, przez niezgodnie z zasadami uczciwego procesu rozszerzenie zakresu postępowania, w wyniku czego Novum została pozbawiona ochrony swych praw (nie mogła skutecznie podejmować obrony).

Odnosząc się do tego zarzutu, ponownie należy przywołać orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie III SK 67/12, w którym Sąd Najwyższy uznał za niedopuszczalną zmianę przez Prezesa UOKiK postanowienia o wszczęciu postępowania administracyjnego poprzez rozszerzenie zakresu przedmiotowego postępowania. Oceniał taką zmianę postanowienia jako wadę, która nie podlegałaby konwalidacji w postępowaniu sądowym.

W niniejszym przypadku nie doszło do zmiany postanowienia o wszczęciu postępowania, lecz do sytuacji, gdy postanowienie o wszczęciu ma inną treść niż sentencja decyzji. Należało ocenić więc, czy zmiana ta ma tylko charakter językowo- gramatyczny, czy też w istocie rozszerza zakres przedmiotowy zarzutu postawionego powodowi, co z kolei mogłoby prowadzić do naruszenia przez Prezesa UKE prawa do obrony powoda.

Zawiadomienie (postanowienie) o wszczęciu postępowania zawiera informację o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na (...) S.A. z siedzibą w W. kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku określonego w art. 57 ust. 6 Pt, co stanowi naruszenie dyspozycji art. 209 ust. 1 pkt 13a Pt. Dalej stwierdzono, iż „istnieje uzasadnione podejrzenie, że N. nie wypełnia obowiązku określonego w art. 57 ust.6 Pt, poprzez zawyżanie wysokości roszczeń z tytułu jednostronnego rozwiązania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta, przed upływem terminu, na jaki zostały zawarte (k.1-2 akt administracyjnych).

Decyzją ukarano powoda karą pieniężną za niewypełnienie obowiązku określonego art. 57 ust. 6 Pt, poprzez:

1. występowanie w stosunku do abonentów z zawyżonymi roszczeniami z tytułu jednostronnego rozwiązania przez abonenta umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta;
2. występowanie w stosunku do abonentów z **bezpodstawnymi roszczeniami** z tytułu jednostronnego rozwiązania przez abonenta umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, w zakresie w jakim ulga nie została przyznana.

Dokonując analizy treści sentencji decyzji oraz jej uzasadnienia należy dojść do wniosku, iż powoda ukarano za dwa czyny t.j. za:

- występowanie w stosunku do abonentów z zawyżonymi roszczeniami

(w zakresie ulgi przyznanej)

- występowanie w stosunku do abonentów z bezpodstawnymi roszczeniami

(w zakresie w jakim ulga nie została przyznana).

W uzasadnieniu decyzji Prezes UKE osobno omawia przypadki, gdy powód zawyżył opłaty aktywacyjne a osobno przypadki, gdy powód występował do abonentów z bezpodstawnymi roszczeniami, nie miał więc wątpliwości, iż były to dwa osobne przypadki naruszenia przez powoda obowiązku wynikającego z art. 57 ust.6 Pt.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że przypadek opisany w pkt 2) decyzji, nie został wymieniony w postanowieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego, doszło do rozszerzenia zakresu przedmiotowego już w samej decyzji. Powód nie miał więc świadomości, że takie działanie jest mu zarzucane, nie mógł w tym zakresie podjąć stosownych czynności. Można więc mówić o naruszeniu prawa do obrony.

Utrwalony jest już pogląd Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, że w przypadku postępowań dotyczących nałożenia kar administracyjnych, zastosowanie znajdują zasady i standardy prawa karnego.

Takie standardy są wymienione m.in. w przytoczonym przez powoda art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości, określającym ogólne zasady rzetelnego procesu. Z art. 6 ust. 3 a i b wynika, iż oskarżony o popełnienie czynu zagrożonego karą ma prawo otrzymania informacji o istocie i przyczynie postawionego mu zarzutu oraz posiadania odpowiedniego czasu i możliwości przygotowania obrony.

Aczkolwiek niniejsze postępowanie nie jest postępowaniem karnym, ale powyższe zasady- w sposób ogólny- winny być respektowane również przez Prezesa UKE w postępowaniu administracyjnym.

W niniejszym przypadku doszło do ich naruszenia, gdyż powoda ukarano za działanie w postaci występowania w stosunku do abonentów z bezpodstawnymi roszczeniami, bez uprzedniego postawienia mu tego zarzutu. Za takie poinformowanie o istocie i przyczynie postawionego zarzutu nie może być uznane wymienienie w treści postanowienia

z dnia 12 stycznia 2012r. art. 57 ust. 6 i 209 ust. 1 pkt 13a Pt. Zarzut powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały dla strony.

Kolejną kwestią zarzucaną przez powoda było naruszenie przez Prezesa UKE art. 201 ust. 1 oraz ust 1 pkt 3 Pt, przez wykorzystanie ustaleń poczynionych w innym postępowaniu t.j. w wyniku przeprowadzonej w dniach od 19 marca 2012 r. do dnia 30 kwietnia 2012 r. kontroli działalności Novum bez wydania zaleceń pokontrolnych.

Zauważyć należy, że postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie było wszczęte w dniu 12 stycznia 2012r., zaś w dniach 19 marca -30 kwietnia 2012r. przeprowadzono postępowanie kontrolne, którego przedmiotem było sprawdzenie przestrzegania przez N. obowiązków określonych w art. 56 Pt, art. 57 Pt, art. 59 Pt, art. 60a Pt oraz art. 61 Pt. Wydając decyzję w dniu 31 października 2012r., Prezes UKE w jej uzasadnieniu powołał się na wyniki przeprowadzonej kontroli. Ustalenia kontroli, jak wynika z uzasadnienia decyzji, potwierdziły zaistnienie drugiego z czynów, za który powód został ukarany.

Koincydencja czasowa zdarzeń powoduje, że zasadny okazał się zarzut powoda, iż w toku postępowania kontrolnego pozwany gromadził dowody naruszeń art. 57 ust. 6 Pt na potrzeby innej sprawy administracyjnej. Jest to o tyle istotne, że w chwili wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie niniejszej, pozwany dysponował jedynie dowodami w postaci dokumentów w sprawach mediacyjnych, co pozwoliło mu sformułować zarzut dotyczący zawyżania przez powoda opłat. Na względzie należy mieć również okoliczność, że takiego sposobu uzyskania dowodów dopuścił się organ państwowy, dysponujący instrumentami i środkami niewspółmiernie większymi niż ukarany przedsiębiorca. Doszło więc po raz kolejny do naruszenia standardów prawa karnego t.j. zasady rzetelnego procesu i prawa strony do obrony.

Kolejny zarzut powoda, który okazał się trafny to brak możliwości dokonania przez Sąd oceny co do trafności i wysokości nałożonej kary pieniężnej, gdyż na za dwa czyny nałożono na powoda jedną karę pieniężną. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 6 marca 2013r. w sprawie III SK 31/12, z którego wynika, iż w sytuacji gdy Prezes Urzędu w jednym postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej stwierdza dopuszczenie się przez przedsiębiorcę różnych czynów sankcjonowanych karą pieniężną na podstawie art. 209 ust. 1 Pt, musi zrelatywizować kryteria wymiaru kary pieniężnej do każdego zindywidualizowanego naruszenia stwierdzonego w wydawanej przez siebie decyzji. W przeciwnym razie nie można mówić o adekwatności wymierzonej kary do czynu podlegającego karze, co z kolei uniemożliwia sądową weryfikację proporcjonalności nałożonej kary pieniężnej.

Z uzasadnienia w zakresie dotyczącym kary, które jest bardzo lakoniczne, nie wynika również rozróżnienie, jaka część kary dotyczy każdego z czynów.

Decyzja zawiera więc istotne wady, które nie mogą być konwalidowane w postępowaniu sadowym, stąd należało ją uchylić na mocy art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c.

W tej sytuacji Sąd zaniechał rozpoznania zarzutów merytorycznych.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 3 oraz § 12 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.), koszt opłaty sądowej 100 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSO Magdalena Sajur – Kordula

ZARZĄDZENIE

(...)